עכן מאי מעמא איענוש? משום דהוו ידעי ביה אשתו ובניו, חטא ישראל: אמר רבי אבא בר זבדא אע"פ שחטא, ישראל הוא אמר ר' אבא היינו דאמרי אינשי אסא דקאי ביני חילפי, אסא שמיה ואסא קרו ליה' וגם עברו את בריתי אשר צויתי אותם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכליהם" אמר ר' אילעא משום ר' יהודה בר מספרתא מלמד שעבר עכן על חמשה חומשי תורה שנאמר חמשה גם" ואמר רבי אילעא משום רבי יהודה בר מספרתא עכן מושך בערלתו היה כתיב הכא "וגם עברו את בריתי" וכתיב התם "את בריתי הפר", פשיטא? מהו דתימא במצוה גופיה לא פקר, קמ"ל; "וכי עשה נבלה בישראל" א"ר אבא בר זבדא מלמד שבעל עכן נערה המאורסה: כתיב הכא "וכי עשה נבלה" וכתיב התם "כי עשתה נבלה בישראל" פשיטא: מהו דתימא כולי האי לא פקר נפשיה, קמ"ל, רבינא אמר דיניה כנערה המאורסה דבסקילה, אמר ליה ריש גלותא לרב הונא כתיב "ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון הזהב, ואת בניו ואת בנותיו ואת שורו ואת חמורו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל אשר לו" אם הוא חטא, בניו ובנותיו מה חטאו? אמר ליה ולימעמיך אם היא חטא כל ישראל מה חטאו דכתיב "וכל ישראל עמו" אלא לרדותן ה"נ כדי לרדותן, "וישרפו אותם באש ויסקלו אותם באבנים" בתרתי? אמר רבינא הראוי לשריפה לשריפה, הראוי לסקילה לסקילה "ואדא בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף" רב אמר איצטלא דמילתא ושמואל אמר סרבלא דצריפא. "ויציקום לפני ה'" אמר רב נחמן בא וחבטם לפני המקום, אמר לפניו: רבש"ע על אלו תיהרג רובה של סנהדרין דכתיב "ויכו מהם אנשי העי כשלשים וששה איש" *ותניא שלשים וששה ממש דברי ר' יהודה אמר לו ר' נחמיה וכי שלשים וששה היו והלא לא נאמר אלא בשלשים וששה איש אלא זה יאיר בן מנשה ששקול כנגד רובה של סנהדרין אמר רב נחמן אמר רב מאי דכתיב "תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות" תחנונים ידבר רש זה משה ועשיר יענה עזות זה יהושע, מאי מעמא אלימא משום דכתיב "ויציקום לפני ה'" ואמר רב נחמן בא וחבטן לפני המקום, אמר פנחס לא עביד הכי (*דכתיב) "ויעמד פנחס ויפלל ותעצר המגפה" *ואמר ר' אלעזר "ויתפלל" לא נאמר אלא "ויפלל" מלמד שעשה פלילות עם קונו-בא וחבטן לפני המקום אמר לפניו: רבונו של עולם על אלו יפלו עשרים וארבעה אלף מישראל דכתיב "ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף" אלא מהכא "למה העברת העביר את העם הזה את הירדן", משה גמי מימר אמר "למה הרעתה לעם הזה" אלא מהכא "ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן", ויאמר ה' אל יהושע קום לך ברש ר' שילא א"ל הקב"ה שלך קשה משלהם אני אמרתי "והיה בעברכם את הירדן תקימו ואתם ריחקתם ס' מיל, בתר דנפק אוקים רב אמורא עליה ודרש "כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה", א"כ מה ת"ל "קום לך" אלא אתה גרמת להם והיינו דקאמר ליה בעי "ועשית לעי ולמלכה כאשר עשית לירחו ולמלכה וגו' "ויהי בהיות יהושע בירחו וישא עיניו וירא וגו' "ויאמר לא כי אני שר צבא ה' עתה באתי [ויפול יהושע אל פניו ארצה וישתחו] "היכי עביד הכי? והאמר רבי יוחנן *אסור לו לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה חיישינן שמא שד הוא? שאני התם דקאמר ליה "אני שר צבא ה' עתה באתי וגו' "ודילמא משקרי? גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה א"ל

דנסתרות מסעברו ונגלות לעולם אמר ליה רבי נחמיה וכי עכשו על הנסתרות והלא כבר נאמר עד עולם ולמי עד עולם לנסתרות ע"כ יש להשוותן דבאותו ענין דקאי לנגלות קאי לנסתרות דמסתמא קאי בשוה אם היתה דקאי לתרוייהו אלא ודאי לא קאי לנסתרות כלל שזו היא הסברא דלא מיענשי לחריני עלייהו לעולם ולא כתיב נסתרות אלא להקיש להו נגלות דכשם שלא עכשו על הנסתרות קודם שעברו שזהו הסברא כך לא עכשו על הנגלות ולהכי לחיא היקש ונקודה דאי לאו נקודה ה"א דאהני היקש דלא מיענשי עוכשא רבא אבל זוטא מיענשי לפי שהיה להם למחות קמ"ל נקודה דלא מיענשי כלל ולפי' נקודה דעי"ן לא יתיסב לר' נחמיה:

ואתם ריחקתם ששים מיל. דהר גרזים והר עיבל היו רחוקים ששים מיל מן הירדן כדאיתא בפרק אלו נאמרין (סוטה דף לו.) ויש לתמוה והלא כדין עשה דהא כתיב והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל ומה היה יכול לעשות שלא מצא הר גרזים והר עיבל עד שם ובפרק אלו נאמרין* פליגי תנאי דתניא הלא המה בעבר הירדן מעבר הירדן ואילך דברי ר' יהודה פירוש ברחוק מן הירדן היושב בערבה אלו הר גרזים והר עיבל שיושבין בהן כותים ר"א אומר הלא המה בעבר הירדן סמוך לירדן דאי מעבר הירדן ואילך והכתיב והיה בעברכם את הירדן וס"ל לר"א דהר גרזים והר עיבל שבסמוך לירדן דבר הכתוב ומנים היו ובירושלמי אמר מה מקיים רבי אליעזר הר גרזים והר עיבל ב' גבשושית עשו וקרלו לאחת הר גרזים ולאחת הר עיבל על דעתיה דר' יהודה ששים מיל הלכו באותו היום על דעתיה דר' אליעזר לא זזו ממקומן והשתא ר' שילא דהכא סבר דקרלי כר' אליעזר והיה לו ליהושע לעשות כן והוא הלך להר גרזים והר עיבל שבין הכותים ורב דאמר הכא דיהושע שפיר עבד מני סבר כרבי יהודה לו כר' אליעזר:

חיישינן שמא שד הוא. דוקא בשדות ובהרים מקום שאין בני אדם מצויין דשכיחי שם שדים אפי' ביום כדהתם דפ' בתרא דיבמות (דף קכב. ושם) שעלה להר אבל בעיר אפילו בלילה לא חיישינן דאי לאו הכי היאך אדם יתן שלום לחבירו בלילה והיאך אשה מתגרשת בלילה, והא דלא מסני הכא דחזו לה בבואה דבבואה כדמשני (בינמות שם) משום דאין בבואה ניכרת בלילה: הא

מלשון חסא ישראל אע"פ שחטא ישראל קרי להו רחמנא. כיני חלפי מין חרס רע כדברסינן בפרק לולב הגזול. וגם עברו את בריתי וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכליהם ה' גם. מלמד שעבר על חמשה חומשי תורה. א"ל ריש גלותא לרב הונא עכן הפא בניו ובנותיו מה עשו שלקחן יהושע. א"ל וליסעמיך כל ישראל מה חפאו. אלא לרדותם. כלומר לייסרם כדכתיב וכל ישראל ישמעו ויירא. כתיב וישרפו אותם באש ויסקלו אותם באבנים תרתי עבד בהו אמר רבינא כגון בגדים וכלי' בשריפה בעלי חיים בסקילה. כתיב ויציקום לפני ה' מלמד שחבטן עמד ואמר רבון כל העולמים על זה יפלו רובה של סנהדרין כו'. אמר רב תחנונים ידבר רש זה משה רבינו ויהושע שאמר ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן ואסקנא האי דנפל יהושע קמי המלאך בלילה משום דאמר ליה אני שר צבא ה' עתה באתי. ונמירי דלא מפקי השדים שם שמים לבטלה שאילולי כך אסור לאדם לתת שלום לחבירו בלילי שמא שד הוא ונמצא

נוטאו מבנה

טלקיה בבירור מנין שיהושע דבר קשות

מאמרות על ראילעא

עבירות מאיתמרות לעכן

שמכבנין בו למילה

נוטאו מבנה

בירוש"ל הפסוק "קום לך"

נוטאו

מפני יהושע עם שר ה'

מבוא

מגילה ג: ע"ש

יהושע ז

דברים ט

יהושע ז

יהושע ה

יהושע ה

יהושע ה

עין משפט נר מצוה

יא א ב מיי׳ פ״ג מהלכו׳ עדות הלכה ה סמג עשין קפ״ז טור״מ תר״מ סימן כט סעיף ח:
יב ג ד מיי׳ שם ע״ז מהל׳ סנהדרין הלכה ח סמג עשין קג:

[מגילה ג. עירובין סג:]

אמר לו אמש ביטלתם כו׳ עתה באתי דרשי׳ מדקאמר ליה עתה באתי מכלל דמילתא אחריתי ל״ל דמהדר ליה עתה באתי אמש היום כשהעריב בין הערביים קרי ליה נמי אמש שאין זה אלא לשון ערבית: **ובעשין ביטלתם פ״ם**. וכיון דביום לא אתם יכולין לעסוק בתורה מחמת עסקי מלחמות לריכים אתם לעסוק בתורה בלילה והיה לך לשכב בגלגל ששם המחנה ולא במטר: **עמה באתי**. על שם עכשיו באתי ליפרע מיד נזכר יהושע ולא הוסיף עוד לבא במטר בלילה לכך נאמר כמי וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק שלן בעומקה של תורה: **אביך הפמורי**. תרח ואביתיו מכנען כלו: **אמר רוח פסקונים**. [ב] גבריאל: **אמה מכלים אותם**. שאתה קורא אותם אמורי ואיתי: **ריבך ריב אם רעך**. אם יש לך להוכיח את ישראל הוכיחן בעצמם וסוד של אברהם וסרה אל תגל לבזותם פן מה תעשה בבזותם אברהם וסרה לפניך ואומרים מה חטאנו לך שאתה מכלימנו: **ומי אים ליה רשותא**. לגבריאל כולי האי להטיח דברים כלפי מעלה: **כיון שסוגר**. שאין לו רשות לבקש רחמים (א) כיון שגברה חימה: **שוב**. אין מלאך אחר פותח בבקשה כי לא יועיל: **סיערוך שופך לא בגר**. כך היו אומרים תכיריו לאיוב כלום הקדמת שופך לא בגר עד לא כלה הגרה אם היית עושה כן היו הכל מאמינים את כחך: **כל הפמתן פגמו בפמיס מלמעה אין גרים**. יכולים להסתיר מלמעלה: **לעולם יבקש אדם רחמים שיסו כל מפמיס אם כחו**. שיסייעוהו מלאכי השרת לבקש רחמים ושלא יהו לו מסתיים מלמעלה וכי מחמת הערך שופך אם באתה לערוך שופך, כזאת תערכהו לא בגר שלא יהו לך גרים ושהכל יהו במאמני כחך: **ומרי**. הוא עכן כדמפרש לקמיה וכולו הכתוב עם שאר *אחיו שהיו לדיקים: **כסיב ומרי וכסיב עכן**. הכא קרשיב לבני זרח ולא כתיב עכן, (וביהושע ז) כתיב ויקח יהושע את עכן בן זרח אלמא בריה הוא: **רב ושמואל**. דאמרי תרוייהו הוא עכן הוא זמרי חד אמר עכן שמו כו׳: **מעשה זמרי**. טלף כדאמרן לעיל בא על נערה המאורסה ועונה שמעגבו וגפו ישראל בעוונו כמו שמעגבו על ידי זמרי דמתו עשרים וארבעה אלף ולא רוכה של סנהדרין: **מיכן**. גגל עליהם פקודות עוונותיהם כעכנה זו שמתגלגלת בהיקף עגול: **וינקו**. ומתי איכפת לן דקאמרו רבנן דאל״כ כל מאם אומר כן ומסני שלא להוליא לעז כו׳: **מי אפשר**. שכבר עמד הדין: **וכי כל כמיניס**. וכי לאמן הוא דהסדיקן ליה לסהדי למימר יהא קולר תלוי בצואר עדים: **כיון שפגיד שוב אינו מוזר ומגיד**. דבר המכחיש את הראשון דכתיב (ויקרא ה) אם לא יגיד ואהגדה קמייתא קפיד קרא, ואתי מיתסדינהו נמי לא מיכבי, דאיכא למימר דהאי

[מגילה ג. עירובין סא:]

א״ל אמש ביטלתם תמיד של בין הערביים ועבשיו ביטלתם תלמוד תורה, על איזה מהן באת? א״ל עתה באתי, מיד °וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק, ואמר רבי יוחנן מלמד שלן בעומקה של הלכה, *אמר שמואל בר אוניא משמיה דרב גדול תלמוד תורה יותר מהקרבת תמידין שנאמר °עתה באתי. אמר ליה אביי לרב דימי האי קרא במעורבא במאי מוקמיתו ליה °אל תצא לריב מהר פן מה תעשה באחריתה בהכלים אותך רעך ריבך ריב את ריבך וסוד אחר אל תגל" בשעה שאמר לו הקב״ה ליחזקאל °לך אמור להם לישראל אביך האמורי ואמך חתית" אמרה רוח פסקונית לפני הקב״ה "רבש״ע - אם יבואו אברהם ושרה ויעמדו לפניך אתה אומר להם ומכלים אותם, ריבך ריב את ריבך, וסוד אחר אל תגל", ומי אית ליה רשותא כולי האי? אין דא״ר יוסי ברבי חנינא שלש שמות יש לו פיסקון איטמון סיגרון. פיסקון [א] שפוסק דברים כלפי מעלה איטמון שאוטם עונותיהן של ישראל סיגרון כיון שסוגר שוב אינו פותח °הי״ערוך שופך לא בצר" א״ר אלעזר °לעולם יקדים אדם תפלה לצרה שאילמלא * (לא) הקדים אברהם תפלה לצרה בין בית אל ובין העי לא נשתייר מרשעי ישראל שריד ופליט ריש לקיש אמר כל המאמין עצמו בתפלה מלמטה אין לו צרים מלמעלה: מנין שכיפר לו וידויו וכו׳: תנו רבנן מנין שכיפר לו וידויו שנאמר °ויאמר לו יהושע מה עברתנו יעכרך ה׳ היום הזה היום הזה אתה עכור ואי אתה עכור לעולם הבא וכתיב °ובני זרח זמרי ואיתן והימן וכלכל ודרע כולם חמשה מאי "כולם חמשה" *כולן חמשה הן לעזה״ב בתיב "זמרי וכתיב "עכן בן רב ושמואל חד אמר 'עכן' שמו ולמה נקרא שמו 'זמרי' שעשה מעשה זמרי וחד אמר 'זמרי' שמו ולמה נקרא שמו 'עכן' שעיכן עונותיהן של ישראל: אם אינו יודע להתוודות כו׳ רבי יהודה אומר כו׳ לנקות עצמן: וינקו עצמן? כדי שלא להוציא לעז על בתי דינין ועל העדים ת״ר *מעשה באדם אחד שיצא לדרג אמר "אם יש בי עון זה לא תהא מיתתי כפרה לכל עונותי, ואם אין בי עון זה תהא מיתתי כפרה לכל עונותי וב״ד וכל ישראל מנוקין, והעדים לא תהא להם מחילה לעולם" וכששמעו חכמים בדבר, אמרו: להחזירו, אי אפשר שכבר נגזרה גזירה, אלא ירגו, והא קולר תלוי בצואר עדים פשיטא, כל כמניה: לא צריכא דקא הדרי בהו מאי הוי *כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד לא צריכא דאע״ג דקא יהבי טעמא למילתיהו*) (כי ההוא מעשה דבעיא מיכסא): **מתני׳ היה** רוחק מבית הסקילה ארבע אמות מפשיטין אותו את בגדיו: **האיש** מכסין אותו מלפניו **והאשה** מלפניה ומאחריה דברי רבי יהודה **וחכ״א*** האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה:

גמ׳

*) [גי׳ הערוך נמרך בפיה ונכסתו מעשה דבעיא ההוא מוכסא עכ״ל נרס על מלת דבעיא לא פירש כלום ומעוה לפרשו על נכון] ועי׳ בירושלמי פ״ו הלכה ט ושם המוכסן שם כר מעיין ומחמת שם שעטיים רגיס מפרעי כמעשה שבעיא. רש״י כאן

דהאי דהדרי בהו דאמרי "מה לנו לחוב בדמו": **דיסבי מעפא למילמייסו**. מפני שגלה פלונית הייט שונאים אותו: **דבעיא מכסא**. *מעשה במוכס אחד ישראל רשע אחד שמת וכו ביום מת אדם גדול בעיר ובאו כל בני העיר ונתעסקו במטתו וקרובי אותו מוכס הוליאו גם את מטת המוכס אחריו תורה אור וקפלו עליהם אויבים והגיעו המטות וברחו והיה שם תלמיד אחד שישב לו עם מטת רבו לאחר זמן חזרו גדולי העיר לקבור את המוכס ונתחלפו להם מטתו בשל מוכס והיה אותו תלמיד לועגן ולא הועיל וקרובי המוכס קברו את המוכס ונלטער בה אותו תלמיד מאד מה חטא גרם ליקבר זה בבזיון ומה זכה אותו רשע ליקבר בכבוד גדול כזה, גרמה לו רבו בחטא ואמר לו אל תלטער בא ואלך בכבודי בגן עדן בכבוד גדול ובא ואלך אותו האיש בגיהנם ועיר של פחם גיהנם סובב בחזיון אבל פעם אחת שמעתי בגנות תלמידי חכמים ולא מחיתי ולכך נענשתי, וזה פעם אחת הכין סעודה לשר העיר ולא בא שר העיר והילקה לעניים וזה היה שכרו, אמר אותו תלמיד עד מתי יהא אותו האיש נדון בדין קשה אמר לו עד שימות שמעון בן שטח ויכנס תחתיו, אמר לו למה? אמר לו מפני כשים מכשפניות ישראליות שיש בתשקלון ואיט עושה בהן דין, למחר סיפר אותו תלמיד דבריס לשמעון בן שטח מה עשה כינס שמונים בחורים בעלי קומה והיה אותו היום יום גשמים ונתן כד גדולה ביד כל אחד ואחד וקיפל מלית בתוכם ואמר להן הזהרו בהן שהן שמונים ובשעה שתכנסו יגביה איש אחת מהן מן הארץ ושוב אין מכשפות שולטות בכם ואם לאו לא טכל להם הלך לו שמעון בן שטח לטרקלין שלהם והגיח הבחורים מבחוץ אמרו לו. מי אתה, אמר להן מכשף אני ולנסותכם בכשפים באתי, אמרו לו ומה כשפים בידך? אמר להן יכולני להביא לכם שמונים בחורים עטופי מליתות נגובות ואמ״ש שהוא יום גשמים אמרו לו הגרלה, יצא לחוץ ורמז לכם, הוליאו המליתות מן הכדים ונתעטפו בהן ונכנסו ואחז כל אחד את אחת מהן והגביה ויכלו להם והוליאום טולם ונתקנאו קרוביהם בדבר ובאו שנים מהם וטוטו דבריהם והעידו על בא של שמעון בן שטח חיוב מיתה ונגמר דינו וכשהיה יוצא ליסקל אמר "אם יש בי עון זה לא תהא מיתתי כפרה לי, ואם אין בי עון זה תהא מיתתי כפרה לכל עוונותי וב״ד וכל ישראל מנוקין, והעדים לא תהא להם מחילה לעולם" וכששמעו חכמים בדבר, אמרו: להחזירו, אי אפשר שכבר נגזרה גזירה, אלא ירגו, והא קולר תלוי בצואר עדים פשיטא, כל כמניה: לא צריכא דקא הדרי בהו מאי הוי *כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד לא צריכא דאע״ג דקא יהבי טעמא למילתיהו*) (כי ההוא מעשה דבעיא מיכסא): **מתני׳ היה** רוחק מבית הסקילה ארבע אמות מפשיטין אותו את בגדיו: **האיש** מכסין אותו מלפניו **והאשה** מלפניה ומאחריה דברי רבי יהודה **וחכ״א*** האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה:

גמ׳

*) [גי׳ הערוך נמרך בפיה ונכסתו מעשה דבעיא ההוא מוכסא עכ״ל נרס על מלת דבעיא לא פירש כלום ומעוה לפרשו על נכון] ועי׳ בירושלמי פ״ו הלכה ט ושם המוכסן שם כר מעיין ומחמת שם שעטיים רגיס מפרעי כמעשה שבעיא. רש״י כאן

מסורת השס״ם

[פל המעשה הלזה איתא בירושל׳ תגיגה פ״ב וכ״ב טור׳ תגיגה סה: ד״ה אל בשיטי קמא]

[עי׳ תוספות עירובין סג: ד״ה מיד ותוס׳ מגילה ג. ד״ה וילן]

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה כיון שסוגר וכו׳ ונקט רחמים (כיון) תו״מ וכ״ב ס״ל כגון:

הגהות הגר״א

[א] שפוסק דברים כו׳ נ״ב ופסקניות כלל כל הגלסה: [ב] רש״י ד״ה פסקניות גבריאל. נ״ב אינו כן: אוחבלוב: הירוק טיבלי לא בגד וכל מאמני כה [עי׳ תוספות מגילה כח.]

גליון השס״ם

גמ׳ לעולם יקדים אדם תפלה לצרה. וכ״ה בירושלמי פ״ב דתענית ואיתא שם עוד תלבר״ל אם סדרת תפלה לא תהא מיצר סיך אלא כרחב סיך ותמלאנו: *מאחרא מוכיא בדבר ג״י רב״ל אמר ר׳ יוחנן

[ספר מ״ם]

כ״ל קמא

[ספר מ״ם]

סוטה מג:

נוסחא
מדעתי דאם מאוב מבאר בחומר כלפי ה׳ ביומו ובקבר על כבודם של אברהם ושרה

מקבה
שמות של המלאך המוכר לדיל

נוסחא
מיאמרות בעבין תפ״לה

נוסחא
ידוי על עכן כ״ס ל

[עי׳ מ״ם רש״ל בחל״ל על דברי רש״י לקמן תלמא בריה הוא ועש״ל]

נוסחא
ידוי לעכן לו לעקר אדמו בהולות דוקי בחדים

רבינו חננאל

משתחוה לו וסמכנא דשמעתא דתלמוד תורה גדול מהקרבת תמידין: **פי׳** רוח פסקונית מלאך הוא כדכתיב עושה מלאכיו רוחות ואמר ר׳ יוסי ב״ר חנינא שלש שמות יש לו. פסקון שנתנה לו רשות לשקוד דברים. אטמון שאיטם עונותיהן של ישראל. סגרון כיון שסתר שוב אינו פותח. א״ר אלעזר לעולם יקדים אדם תפלה לצרה שנאמר הי״ערוך שופך לא בצר [לצרה] בין בית אל ובין העי לא נשתייר משונאיהם של ישראל שריד ופליט: **אמר** ר׳ יוחנן [לעולם] יבקש אדם רחמים שיהא הכל מאמצין כחו שנאמר וכל מאמיני כח ומניין שכיפר לו וידויו שנאמר יעכרך ה׳ ביום הזה היום הזה אתה עכור ואינך עכור לעוה״ב כו׳: [נרסינן בירושלמי] שדר היהא ליסקל ונמצאו עדיו זוממין ר׳ יוחנן אמר כל הקודם בו זכה ורישא לקיש אמר הפקר מעות הוא וכן עבד היהא ליסקל וחקרשהו בעלים ונמצאו עדיו זוממין ר׳ יוחנן אמר זכה לעצמו ריש לקיש אמר מעות הוא ואם אינו יודע להתוודות אומרים לו כפרה על כל עונותי כו׳: **תר״ר** מעשה באדם שיצא לדרג אמר אם יש לי עון זה לא תהא מיתתי כפרה על כל עונותי ואם אין בי עון זה כו׳. ירושלמי שמעון בן שטח היו ידיו חמוטות. אחת מעות ליצנין ואפילו על בריה עידות הוכחות הנמר דינו מי נפק למיתקפל אמרי ליה מרי שקרין אנן בעי אבנה מחוורה א״ל אבא אם בקשת להיות תשועה על ידיך עשה אותי כאיפקיפא. מעשה בחסיד שהיה מהלך בדרך וראה שני בני אדם נקקין לבלבא. אמרין אנן ידעין בהאי חסיד אול ומסתיר עלן ומרן דוד קפיל לן אלא נקדמיה ונסתיר עליה נמר דינו ליהרג. הוא שאמר דוד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי מחרבו של אוריה ומכלבו של חסיד: **ר׳** יהודה בן פזי סלק לעליתא דבי מדרשא וראה ב׳ בני אדם נוקקין זה לזה. אמרו לו ר׳ הב דעתך דאת חד ואנן תרי: האיש